



Tone
Kuntner

TIHO SE DREVO
NAGIBA

Tiho se drevo nagiba,
vdano nosi težo dni.

Z vsakim dnem so bliže zemlji
vse bolj zreli sadeži.

Zemlja jim ne gre naproti,
Zemlja čaka in molči;

čaka, da odpade sadje,
ali veja zaječi.

TEŽA
PLODNOSTI

Teža plodnosti jo je zlomila,
zla usoda
od debla ločila.

Ne tečejo skozi drevesni sokovi.
Nedozoreli
bodo plodovi.

Nedozoreli bodo zgnili,
nikogar odžejali
ne nahranili.

Jablana bo sicer dalje živela,
a brez te veje
ne bo več cela.

PREKLETA
IN BLAGOSLOVLJENA

Prekleta in blagoslovljena
v vrt in polje ograjena
zemlja na ta svet rodi:

lepo rožo, studen cvet,
klas pšenice in plevel,
zdravilno in strupeno zel,
mehko travo in osat,
mnogovrsten divji plod,
raznoteri žlahten sad,

V S E, da vrača, ne daruje
sleherniku, ki kmetuje,
ljubi in je nima rad.

TU JE MORAL
BITI HUDIČ

Tu je moral biti hudič.
Od tod
je moral človek bežati.
Ni mogel več dihati
s polnimi pljuči,
ne kljubovati,
obstati.

Svet je razpadel v prazen nič.
Ubite so sanje
in misli in čuti.
Nekdo je ukazal
izbrisati vse,
podreti,
izriti, zasuti.

VSE
JE POKOPANO Vse je pokopano,
vse je podorano,
vse zravnano z zemljo.

Od daleč pripotujem.
Nič ne obtožujem.
Nič ne objokujem te nesreče.

Skrivno seme nosim.
Sejem ga in trosim
v prazen pusti svet.

ŽE SO
VZBRSTELI Že so vzbrsteli,
že razcveteli mladi nasadi.
Kako očarljivo lepo cvetijo,
kako nesramno omamno dišijo.

Prijeli so se na prodani bregači,
čeprav v koreninah niso domači.

Pod njimi in z njimi zasuti ležijo
domača hiša in hlev in živina
(kakor bi ne bili iz spomina)
in travniki, polja, na polju družina.

Zdi se, kot da so nasadi grobovi.
Le kakšni bodo prvi sadovi,
ko dozoriijo?

NA BREGU
STOJIM Na bregu stojim
in rišem spomine:

stari mogočni oreh ob meni,
nedaleč stran jagned,
vinograd in brajde,

med hruškami hiša,

pod ogradam
jablane, češnje in slive,
do prve njive

in potem žito,
koruza in žito
dol do doline.

Med te spomine
nihče ne zajde.
Stojim na komaj zorani plantaži
na mrtvi straži.

TAKO SO
HODILI

Tako so hodili po teh bregačah,
od hiše do hiše,
iz kraja v kraj,

kot zdaj hodiš ti,
ne tuj ne domač,
ljubljen, zavržen od teh bregač.

Tako so hodili:
pevec Očkerl, visok in ubog,
pritlehna, bolehnna Grahova Mičika,
Nerátov Nacek, božji otrok, –

milosti, srda, posmeha deležni.

Tako so odšli,
uprti na palico zadnjega upa . . .

Zbrani me čakajo gori pri Snežni.

SNEŽNIŠKI
ZVONOVI

Snežniški zvonovi k spravi zvonijo.
Veselo oznanjajo skorajšnji čas,
ko gluhi in nemi spregovorijo.

Prižgane so lučke za nepokopane.
Dobre misli grejo v klas.
Celijo se nezaceljene rane.

Zmaguje nas sila prijaznih duhov.
Snežniški zvonovi pomlad budijo,
kličejo brate k bratom domov.